

den Mei-boom met de papieren bloemen en de eiër-mande, en zij zingen van „Jezus den Mei-boom schoone.” Zij komen te noene, omdat de boer dan óók thuis is. En is het liedeken 't einde, dan krijgen ze hunne twee eiërs. — Na den pap is het uur van laveiën. Maar 't is maar nadat het hooi gestapeld is, dat de echte lavei-tijd komt. Gij ligt op uw buik in 't koude gras; op uw buik vanwege de hommels. Zij snorren aan uw oor dat het wreed is. Gij kunt er eerst niet van slapen, maar ten leste snorren zij u in slaap. En dan hoort gij het snorken niet meer van de anderen, die daar liggen in den boomgaard, maar gij snorkt zelf zóó luid, dat gij er van wakker schiet. — Weet gij 't nog? in 't naderende najaar hoort gij, onder 't middag-eten, dat de appelen met een zoeten plof uit den stillen boom vallen in het malsche gras. Wat later gaan de jongens met gaffels slaan, of met lange boonestaken peuteren in den notelaar, dat er het dicht gebladert geweldig van reuzelt, en de noten neêr tuimelen als bolketten. En 't zal de tijd gaan worden dat, als gij eet, op stal de koe om eten zal staan beurelen. Want de beesten zullen nu binnen zijn, om de natte, en dat het winter wordt. — En in den winter, als gij thuis komt, 's noens, dan is het uw wijf niet die gij hoort zingen van verre: het is het Kerst-zwijn dat gilt en rochelt onder het groote mes van den slachter. Gij zijt er gauw bij; gij hoort het haar afroosteren; gij hoort de harde schrobber over de huid; gij hoort het vele pletsen van water. Als 't open beest aan de ladder hangt, moogt gij gaan eten, en morgen-Zondag zullen het karbonaden zijn.

„En tegen den avond... — Weet gij nog, weet gij nog, Nand-mensch, wat het is, als het zoo al stillekens naar den zomer gaat, 's avonds, en gij al wat aan de deur kunt zitten met uw pijp? Evarist kwam al voor uw Bertha. Gij kond't hem goed verdragen. Hij was metsers-knape, in de stad, maar hij dronk niet. De drank, daar moet alles van kapot; een druppel na de Hoog-mis 's Zon-

dags, en 's avonds een paar pinten onder 't jassen: dat is genoeg. Als gij jong zijt, dan is dat wat anders; maar gij moet het in tijds kunnen laten. Evarist dronk niet. Met den avond kwam hij uit stad, in de verte wit van kalk, op zijn velo die zachtekens naderatelde. Hij ging dan wat hurken tegen een appelaar. Bertha breidde naast het deur-gat dat de priemen er van kletterden tegen-een. Zij koutten heel zoetekens. De lucht vezelde. Bertha lachte 'nen keer, dat het gelijk een klaarte was. En de koeien kwamen terug uit de weide, stil al beurelende... Gij, gij kroopt den varkens-stal in. Wanne, uw wijf was er al: zij had óók al de zeug hooren kriepen, zuchten en klagen. Gij staakt den bollantaren aan: het baren was nog niet aan den gang. Maar gij zijt met Wanne gebleven, en gij hebt zelfs fluisterend een partijtje kaart gespeeld. Dan heeft de liggende zeug, met hare toeë oogen waar water uit kwam geloopt, wat harder gekermd, en ineens een luiden „ach!” uitgestooten: het was het eerste biggetje. Dan is alles verder goed verlopen; zij heeft nog wat korte giljetjes gehad; hare voorpooten deden stampend het stroo kraken; toen heeft zij alleen nog wat gegrold, en hare jongens snuffelend met haren natten snoet betast. Zij had er veertien. Wanne is nog wat bij haar gebleven om te zien of zij niet kwaad werd. Gij zijt buiten gegaan. Heel de hemel zong luide van een nachtegaal, waar gij wel heel uw leven zoudt naar luisteren... — Maar 't is vooral den lateren Zomer toe dat de avond luide is. Al de vijvers van 't kasteel krijschen van vorschen; 't is of die beesten gaarne bij rijke menschen wonen. Bij de armen is het de krekkel, de klapperende krekkel, die al niet ver meer van zijn winter-woonste toeft. Maar 't zijn de slijters, die in de late verte het schoonste galmen, als 't stuk áf is, en ze blijde op het werk zingen onder de mane-schijn, en ze gezamen de vraag van „Zullen wij den slijtpap eten?” met een langen, hoogen „Ja!” ten hemel toe bevestigen. Te Sint-Jan kraaien de kinderen als jonge hanen. En